

Kolping Atya három napot Szekszárdon töltött!

Boldog **Adolph Kolping** a szürke hétköznapokon is mindig szívesen betér a szekszárdi iskolába. Egy-egy csendes kisdíák képében beül a tanítási órákra, okos kérdéseket tesz föl a szakmai gyakorlatokon, a folyosón barátságosan megszólít egy tanárt, vizsgák előtt bátorítja az izgulókat. Ilyenkor, a Kolping-napok idején azonban különösen jól érzi itt magát, hiszen mindent az ő tiszteletére rendeznek. Amit közönséges földi halandó még aligha tehetne meg: egyszerre több programon is jelen van, hiszen mindenre nyitott, minden érdeklő. És persze gyűjti a pontokat, hiszen komoly tétje van a versenyeknek: a győztes osztály egész napos kirándulást szervezhet az iskola támogatásával.

Október 20-án, hétfőn reggel ünnepi szentmisével, **Keresztes Andor** praeses atya buzdító szavaival vette kezdetét a megemlékezés-sorozat. Utána a fenntartó képviselőjében **Juhász Imre** atya és **László Péter** igazgató úr koszorúzta meg „védőszentünk”, égi pártfogónk szobrát. Ezt követően beindult a három napig tartó nyüzsgés: egymást érték az izgalmas, kisebb-nagyobb tömegeket vonzó versenyek. Minden szakma képviselői kitettek magukért: a konyha, a kertészet, az egészségügy, a varroda, asztalosok, üvegezők virágkötők; ki-ki láthatta, mérhette, milyen szinten „mestere” már a szakmájának. A szakácsok ráadásul nemcsak saját tanulóiknak adtak bizonyítási lehetőséget: e művészet az „amatőrök” előtt is nyitva állt. A Rákóczi utcai épület udvarán szinte minden talpalatnyi helyen égett a tűz, rotyogott az osztályközösség ebédje a bográcspan. Ki a fát aprította, ki a gulyást paprikázta, ki a halászlét keverte. Aki meg végképp nem fért már közel a tűzhöz (bizony, a nagybetűs Életben is akad ilyen, hajjaj!), az betérhetett a filmklubba.

Nemcsak a szakmák, de szinte minden művelődési terület várta (és vonzotta) az érdeklődőket. Az a csoda is megtörtént, hogy **többen vettek részt e versenyeken, mint az iskola teljes létszáma**. No, azért nem a matematika kereteit feszítettük szét, nem is valami új einsteini fölfedezést tettünk, csupán arról van szó, hogy jó néhányan más-más műfajban is szerettek volna bizonyítani. Külön logisztikai feladatot jelentett az iskolavezetésnek az egyes versenyszámok helyét, idejét összehangolni. Így is előfordult, hogy egyik-másik induló nem tudta megvárni az eredményhirdetést, mert időközben már másik számban kellett helytállnia. A teljesség igénye nélkül: történelem, helyesírás, hittan, matek, szavalóverseny, természetismeret... Sőt, nem csupán az iskolában egyébként is kívánatos tudományokkal lehetett csillogni-villogni, hanem egyéb, talán eddig még lappangó képességekkel is: például karaoke-éneklés, kézműves-mesterségek.

A versenyek mellett egyéb programokat is kínált az iskola. Most került például sor a hagyományos, játékos és mulatságos **szecska-avatóra**, a természetbarátok végigjárták a Gemenci erdő tanösvényét, a szerdai nap pedig mindenekelőtt a sport,

a mozgás jegyében telt. Végre kiszabadulhattunk a tornaterem szűkös keretei közül: egy fél napra miénk volt a városi sportcsarnok. A diákok több sportágban összemérhették ügyességüket, de – talán még a magyar foci jelenlegi mélyrepülése idején sem meglepő – kétségtelenül a labdarúgó-bajnokság volt a legnépszerűbb. Rozoga diakónusként magam sem töltöttem teljesen haszontalanul az időt a lelátókon: igaz, a hangomtól aligha repedezett a csarnok szerkezete, viszont nagy meglepetésemre volt olyan diák, aki a sorsdöntő meccs előtt odajött hozzám, hogy áldást kérjen. A fiúk (és lányok!) jól körbeverték egymást, kellőképpen lefáradtak, s végre **a győztes csapat elnyerte jutalmát: kihívhatta az „öregfiúk” – vagyis a tanárok – válogatott csapatát.** Ilyenformán bejött a papírforma: győzött a „friss” erő.

A három nap megkoronázásaként érkezett a várva várt este: a már ugyancsak patinás hagyománnyá vált **Kolping-bál, „kivilágos-kivirradtig”**. Az iskola támogatóin, a meghívott vendégeken, a tantestületen, a hajdani diákokon és a szereplő tanulókon kívül is komoly érdeklődés mutatkozott. Minden jegy elkelt, a későn érkezőknek már nem is jutott. Kített magáért a Színjátszó Kör, az énekkar, a táncscsoport, számos önkéntes szereplő, hallhattunk roma dalokat, láthattunk cigány tánccsoport, új humoristákat, ígéretes énekeseket, leendő sztárokat fedezhettünk föl – s mindezt profi módon koordinálta Gebhardt Csaba és zenekara. A tombola is sikeres (és eredményes) volt: sokan ily módon is támogatták az iskolát.

Kolping atya pedig végig velünk volt, örült nekünk. Már jövő évre szóló meghívásunkat is elfogadta.

Kirsch János